

1. kapitola

Dove

Současnost

Bylo mi čtrnáct, když jsem přestala očekávat, že svět kolem mě zbrousí své hrany, a místo toho nabrousila ty vlastní. Naučila jsem se, že když se ocitnete v temnotě, znamená to jenom to, že brzy vyjde slunce. Byla to mantra, které jsem během dospívání přivykla. Musela jsem to zkrátit na tuto jednoduchou větu, abych posílila svou mysl a připomněla si, že přežiju. Stěhovat se od jedněch pěstounů ke druhým, než je vám osmnáct, není ideální, jsem však optimistka, takže z mého pohledu jsem aspoň nemusela být nikdy na nikom závislá.

Vůbec ne.

A kromě toho jsem si navzdory okolnostem dokázala udržet celkem pozitivní náhled na život. Jakmile mi bylo osmnáct, vyprázdnila jsem bankovní konto a vzala to stopem daleko od místa, kde mě každý znal, daleko od Miami Beach. Sice to není to nejhorší místo k životu a je nejspíš jedním z mých oblíbených,

nakonec jsem však chtěla odtamtud zmizet. Možná se usadit na severozápadě nebo někde, kde je chladnější vzduch. Mám radši zimu než teplo.

„Dove!“ zavolá na mě Richard zpoza baru. Pracuju ve večerním podniku na okraji města. Přitahuje ty správné lidi, kteří dávají pěkná dýška. Boháče, kteří se rádi plácnou přes kapsu.

Tázavě na něj povytáhnou obočí, a tak ke mně doklusej a strčí si ruce do kapes. „Promiň. Zapomněl jsem na to s mluvením.“

Každý si myslí, že protože moc nemluvím, nejsem toho schopná. Lidé si tak rychle někoho onálepkují, když jim nezapadá do normy. Umím mluvit, ale tady to moc nedělám, protože se bojím a protože vím, že mě pořád někdo sleduje. Víím, že to tu není bezpečné, že tu jsem v ohrožení. „*Uslyším tě, když promluvíš.*“ Zachvěju se, zapnu si koženou bundu až ke krku a zastrčím ruce do kapes, abych je měla v teple.

„Mohla bys zítra obsluhovat za barem? Jules volala, že jí není dobře, a obvykle máme záskok, nemůžu se ale s ani jednou brigádnicí spojit.“

Pokrčím rameny a přikývnu. „Jasně!“

„Skvělý!“ zamumlá Richard. „Cením si toho, Dove.“

Dívám se za jeho zády, jak mizí v tmavé místnosti. Stroboskopy blýskají a blikají, prořezávají temnotu jako světelné meče ze *Star Wars*.

Rychle proklouznu menším davem lidí a zamířím do zákulisí.

„Dove! Čau, holka!“ zamává na mě ze své kosmetické kabinky Nataša.

Kývnu na ni a svléknu se do spodního prádla.

„Dneska jdeš jako druhá, bú!“ dodá Taša a přetře si měkké rty krvavě červenou rtěnkou.

Usměju se, posbírám svoje věci a dám si je do kó-